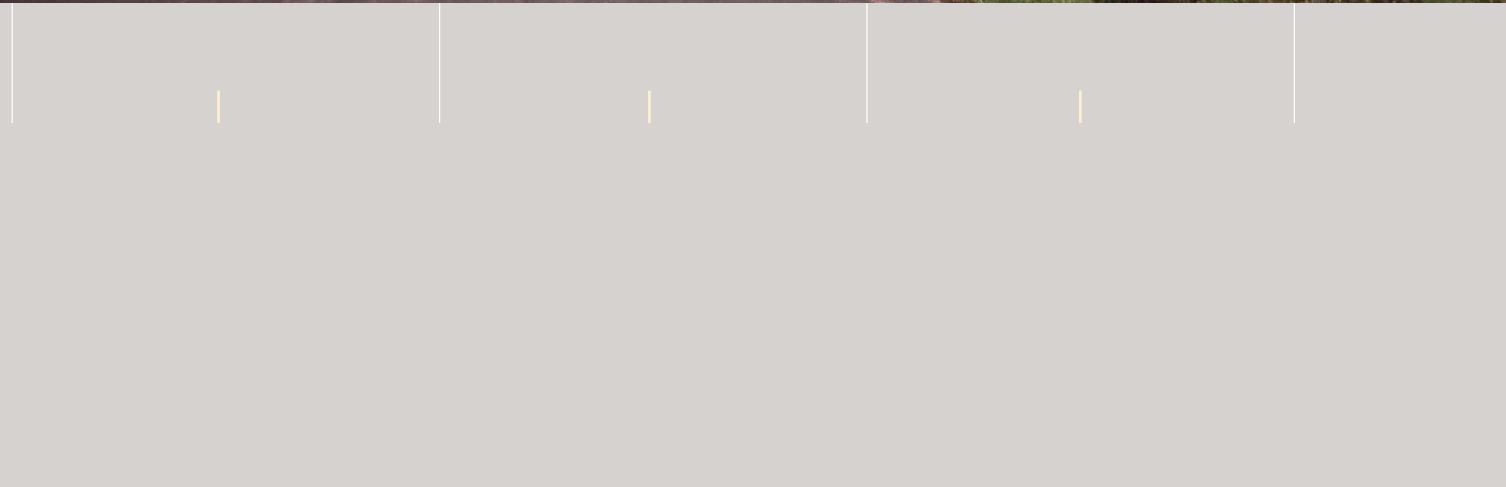

กลุ่มเยาวชน โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 ศรีสะเกษ

เมื่อเด็กยากจนเอาชนะความหิวโหย

>>> ศรีสะเกษเป็นจังหวัดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากจนที่สุดในประเทศ
เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน เยาวชนของจังหวัดศรีสะเกษ เคยโด่งดังเป็นที่รู้จัก
ไปทั่วโลก จากเรื่องราวของเด็กกินดินในหมู่บ้านแห่งนี้ เพราะ
ความยากจนแร้นแค้นจนไม่รู้จะกินอะไรประทังชีวิต

แม้ทุกวันนี้เรื่องราวของเด็กกินดินควาไม่ได้เกิดขึ้นอีกต่อไป แต่เด็ก
ยากจนทั่วประเทศยังมีให้เห็นอย่างต่อเนื่อง

>>>

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ เป็นเรื่องของเด็กนักเรียน
ยากจนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29
จังหวัดศรีสะเกษ ไม่ยอมก้มหน้ารับชะตากรรม
แห่งความแร้นแค้น แต่ปากกัดตีนถีบ ลุกขึ้นมา
จัดตั้งกลุ่มเยาวชนในโรงเรียนเพื่อความอยู่รอด
โดยนำเอาแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้
ได้ผลอย่างดี

เป็นที่รู้กันว่า เด็กนักเรียนที่มาเข้าเรียนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 ทั้งหมดเป็นเด็กยากจนที่พ่อแม่ไม่มีปัญญาส่งเสียให้เรียนในโรงเรียนแห่งอื่น จึงนำบุตรหลานของตัวเองมาเรียนหนังสือและอยู่กินในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์

แต่บางคนเป็นเด็กกำพร้า บ้างก็ไม่ว่าพ่อแม่ของตนเองอยู่ที่ไหน เพราะถูกนำมาทิ้งไว้

เด็กนักเรียน 800 กว่าคนในโรงเรียนแห่งนี้ อยู่ในกรดูแลของคุณครูวิศิษฐ์ วิทวารการ ผู้บุกเบิกโรงเรียนแห่งนี้ตั้งแต่ยังเป็นทุ่งหญ้าแห้งแล้ง และนำเด็กนักเรียนยากจนในจังหวัดมาให้การศึกษาและเลี้ยงดู ให้ความอบอุ่นเหมือนลูกหลาน จนเด็กเรียกกันติดปากว่า “พ่อใหญ่”

พ่อใหญ่สอนให้เด็กรู้จักการพึ่งพาตนเอง ใช้หลักความสามัคคี ดูแลซึ่งกันระหว่างเด็กนักเรียนรุ่นพี่รุ่นน้อง มีอะไรก็แบ่งปันกันกิน แบ่งกันใช้ จนกระทั่งเด็กนักเรียนได้หันมารวมกลุ่มกันจัดตั้งเป็นกลุ่มเยาวชนขึ้น เพื่อเลี้ยงปากท้องของตนเอง ลดการพึ่งพาจากภายนอก โดยการปลูกพืชสวนครัว เพาะเห็ด ทำนา เลี้ยงสัตว์

ขณะที่เด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานครอาจต้องตื่นแต่เช้ามืด เพื่อเลี่ยงการจราจรมาโรงเรียนแต่เช้าตรู่ เด็กนักเรียนโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ตื่นนอนดีสีีกว่าๆ ออกจากหอพักที่ตั้งอยู่ในโรงเรียน มาช่วยกันรดน้ำในแปลงสวนผักปลอดสารพิษ โดยไม่ใช้สารเคมีหรือยาฆ่าแมลง แต่ใช้ปุ๋ยจุลินทรีย์ ก่อนจะไปทำความสะอาดห้องน้ำ ทำภารกิจส่วนตัวรับประทานอาหารเช้าร่วมกัน และเข้าห้องเรียน

ตกเย็นหลังเลิกเรียน ขณะที่เด็กนักเรียนในเมืองจะเล่นกีฬาหรือเรียนกวดวิชา แต่นักเรียนกลุ่มเยาวชนพากันแบ่งงานกันทำโดยพร้อมเพรียง บางคนไปดูแลโรงเห็ดที่กำลังเพาะเห็ดขึ้นมาใหม่ บางคนไปจุดไฟเผาเศษไม้เพื่อทำถ่านในเตาอิฐ บางคนเอาเศษอาหารไปเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่เพื่อเอาไข่ บางคนเปลี่ยนชุดจูงควายไปไถนาในแปลงนา บางคนไปสีข้าวจากโรงสีข้าวขนาดเล็กที่ทางโรงเรียนช่วยซื้อมาให้

บางคนไปดูแลริเวอที่กำลัเพราะเห็ดขึ้นมากใหม่ บางคนไปจุดไฟ

เพราะเขามีเพื่อทำถ่านในเตาอิฐ บางคนเอาเศษอาหารไปเลี้ยงเป็ดเลี้ยงไก่

เพื่อเอาไข่ บางคนเปลี่ยนชุดจูงควายไปถนอานแปลงนา บางคนไปสัข้าว

ผู้เขียน : วันชัย ตันติวิทยาพิทักษ์
ประธานชมรมนักข่าวสิ่งแวดล้อม
สมาคมนักข่าวหนังสือพิมพ์
แห่งประเทศไทย
บรรณาธิการนิตยสารสารคดี
กรรมการคัดเลือก “รางวัลลูกโลกสีเขียว”

ทุกคนในกลุ่มเยาวชนมีงานทำ ก่อนจะมารวมกันกินข้าว
มือเย็นพร้อมหน้ากัน

ข้าวทุกเม็ด กับข้าวทุกชนิด ที่เด็กนักเรียนที่นี่กินทั้งสามมื้อ
ไม่ได้มาจากการใช้เงินซื้อ แต่มาจากหยาดเหงื่อแรงงานของเพื่อน
นักเรียนด้วยกัน

กลุ่มเยาวชนที่นี่เสมือนครอบครัวเดียวกัน ไม่มีใครเอาเปรียบ
ใคร อุดกอดด้วยกัน มีกินก็แบ่งปันกัน เป็นความอบอุ่นภายใน
ครอบครัวที่อธิบายได้ยากยิ่ง

นางสาวเอมอร ชนเมือง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สมาชิก
กลุ่มคนหนึ่ง เล่าให้ฟังว่า

“พวกเราจะตื่นแต่เช้าทุกวัน เพื่อดูแลแปลงผักรอบๆ ช่วยกัน
ปลูกข้าว นำมาสีในโรงสีข้าวแล้วนำมาแบ่งปันกัน เราอยู่กันอย่าง
พี่น้องภายใต้กฎกติกาเดียวกัน หากมีเหลือก็จะส่งขายข้างนอกเป็น
รายได้ของกลุ่ม เราจึงรู้สึกผูกพันและรักสมาชิกทุกคนยิ่งกว่า

นายสมควร บุญบุญ นักเรียนชั้นเดียวกันกล่าวเสริมว่า

“พวกเราปลูกผักปลอดสารพิษ ปลูกไม้ผล โดยใช้จุลินทรีย์ EM
เลี้ยงวัวเนื้อ 30 ตัว ควาย 5 ตัว หมู 60 ตัว มีเรือนเพาะชำ และ
โรงเห็ด โดยมีสมาชิกผลัดเวรเฝ้าดูแลกันตลอด”

นายอินดีที่กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 แห่งนี้
มีข้าวกินครบทุกมื้อ ไม่อดมือกินมือ เหมือนดังเด็กนักเรียนในชนบท
หลายแห่ง

กลุ่มเยาวชนในโรงเรียนแห่งนี้ ไม่เพียงแต่ทำกิจกรรมด้าน
การเกษตรอย่างเดียว ยังประสานงานกับทางเทศบาล ทำหน้าที่แยก
ขยะ แยกกระดาษ แยกขวด พลาสติก เศษเหล็ก และจัดตั้งเป็น
ธนาคารขยะ ทำให้กลุ่มมีรายได้จากการขายของเก่า

“แรกๆ ไม่ค่อยมีคนสนใจ แต่พอทำไปได้สักพัก สมาชิกเริ่มมี
มากขึ้น ทุกคนมีความสุขกับการทำงาน ไม่คิดว่าเป็นของต่ำต้อย”
นางสาวสุดารัตน์ ไพบึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หัวหน้ากลุ่ม
เล่าความเป็นมาให้ฟัง

กลุ่มเยาวชนยังแบ่งกลุ่มออกไปปลูกป่า ดูแลป่าติดห้วยลำราญ
ที่อยู่ด้านหลังของโรงเรียน และยังใช้เป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องสมุนไพรร
ของป่า พันธุ์พืชชนิดต่างๆ และดูแลลำห้วยให้มีน้ำใสสะอาดตลอดปี

แทบไม่น่าเชื่อว่า ขณะที่นักเรียนในเมืองใหญ่มักมีปัญหา
ยาเสพติดหรือการลักเล็กขโมยน้อย แต่นักเรียนยากจน เด็กที่ขาด
ความอบอุ่นแห่งโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ที่ดูเหมือนน่าจะมีปัญหา
สังคมมากกว่า แต่ปรากฏว่า โรงเรียนแห่งนี้แทบจะไม่มีปัญหาเด็ก
ติดยาเสพติดหรือการลักขโมย

เด็กยากจนกลุ่มนี้ สอนให้เรารู้ว่า การลุกขึ้นพึ่งพาตนเองอย่าง
จริงจัง การแบ่งปันกัน ความเอื้ออาทรต่อกัน ทำให้ความยากจนไม่ใช่
ปัญหาใหญ่ของสังคมอีกต่อไป

ไม่น่าแปลกใจ หากรางวัลลูกโลกสีเขียว ครั้งที่ 8 ประจำปี
พ.ศ. 2549 ประเภทกลุ่มเยาวชนดีเด่น จะเป็นของเด็กนักเรียน
ยากจนแห่งโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 จังหวัดศรีสะเกษ ●

The Youth Club of Rajaprachanukroh 29 School, Si Sa Ket Province

WHEN THE UNDERPRIVILEGED CHILDREN OVERCOME THE FAMINE

Si Sa Ket is the country's poorest province. Two decades ago, children of this poverty-stricken community were popular worldwide because of their unique story. They were so destitute that they couldn't find any food to maintain their life so they have to eat the soil.

Although the story of the children who subsisted on the earth now becomes simply the living legend the pictures of needy children are still prevalent throughout the passage of time.

The following story will feature the impressive battles of many poor students of Rajaprachanukroh 29 School in Si Sa Ket Province who refuse to succumb to their destiny and destitution. In a bid to struggle for a living, they feel the need to take urgent action for their own survival. Consequently, a youth club is established in the school and the concept of sufficiency economy is integrated with their lifestyle. It yields many good results.

It is widely and clearly known that the students of Rajaprachanukroh 29 School come from the poor family. Their parents can't send them to other schools because they are unable to afford for the schoolings. So they have to take their children to study and stay at this boarding school. Some students are the orphanage. Others don't know where their parents live because they are abandoned at the school.

Momentarily, more than 800 students are under the supervision of Kru Wisit Witthayavorakarn, the founder of the school who turns the once arid field into the source of knowledge and home. He offers education to those poor children in the province, take good care of them, and provide them with love and warmth as if they are his own children. It is no surprise to hear the children call him by the name of "Phor Yai" (Big Daddy).

Phor Yai teaches the kids to be self-reliant. The concept of unity, sharing, and caring is strengthened among the children. The senior students have to take care of the junior ones and share them what they have whether food or things. Eventually, the children have an idea to establish the Youth Club in an attempt to stand on their own feet. They raise the animals and cultivate their own horticultures, mushrooms, and rice.

While students who live in the bustle and hustle of Bangkok need to wake up early to avoid the traffic congestion the students of Rajaprachanukroh who are the early birds have more time to do their chores. They get up around 4 a.m. and

leave their dormitory to water and tend their chemical-free vegetables thriving on the organic fertilizer. Their morning chores also include toilet cleaning. After that they will go get dressed, have breakfast, and then attend the class. After the school, most of the city children will play sports but the members of the youth club will be assigned to be responsible in the different duties since many hands can make light work. Some have to monitor newly-grown mushrooms, burn the wood to make charcoal, and feed the fowls with leftover food so they can lay more eggs which is one of the children's staple source of food. Others take the buffalos to the school's paddyfield to plow the soil and then they have to mill the paddy at the rice mill brought by the school.

All students have to finish their own responsibility before joining the dinner together. All single rice and all foods the children consume are not bought from the market but they come from the labor of love of all students who stick together to help change the situation.

All youths live together like they are in the same family. No one takes advantage over the others. When food is scarce they starve together but when it is plenty they learn the art of sharing. It is a kind of profound love and care in the large family.

Aim-om Chonmuang, a Matthayom 6 student, recounted that *"We get up early to take care of our vegetable plots. We help cultivate rice and then mill it at our rice mill. We share the crop with each other. We live like a brother and sister under the same rule. The surplus of the harvests will be sold at the market so we can generate more income for our group. We feel attached and love all members like we are the siblings."*

Somkuan Boonbu, the student in the same class added that *"We plant the chemical-free vegetables and fruits and we use EM micro-organism to produce organic fertilizer.*

We keep 30 cows, five buffaloes, and 60 pigs. We have the plant nursery and mushroom houses and the members will take turn taking care of the seedlings all the time."

It is so pleasurable that all students of Rajaprachanukroh 29 School have food to eat, not starving like other kids in the rustic areas.

The Rajaprachanukroh 29 youth group not only engages in the agricultural practices but they as well join forces with the municipality to sort out garbage, papers, bottles, plastics, and steel and then establish the garbage bank and turn trash into cash, hence generating more earnings to the group.

"Previously, no one seems to interest in our garbage project. But soon more and more people are eager to jump on the bandwagon. Everybody is happy with their job and doesn't look down upon it," said Sudarat Paibueng, a Matthayom 6 student who is now the head of the group.

In addition, the youth group also plays a dynamic role in the reforestation scheme. They chip in their time to keep watchful eyes on the forest adjacent to Sam Ran brook at the back of the school. This greenery serves as the outdoor classroom where the children can glean more knowledge about herbs, wild floras and faunas. Their praiseworthy success is to keep the water in the creek clean and clear all year round.

Unbelievably, while city students are involved with drugs or larceny these underprivileged children who are in need of love and warmth and prone to create more social problems have nothing to do with drugs or stealing at all. These impecunious children teach us that self-supporting, sharing, and the art of giving can keep the poverty at bay and it is no longer the big problem of the country. It is no surprise that the 8th Green Globe Award, in the category of Outstanding Youth Group, is granted to the penniless students of Rajaprachanukroh 29 School of Si Sa Ket Province in 2006. ●

Writer : **Wanchai Tantiwitthayapitak**
Chairman of the Environment
Journalist Club,
Thai Journalist Association
Editor of Sarakadee Magazine,
a judge of "Green Globe Award"